

Sygn. akt XI Ka 732/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Arkadiusz Śmiech

Sędziowie: SO Sławomir Kaczor – spr.

SR Monika Płoska – Pecio (del. do S.O.)

Protokolant: prot. Katarzyna Zabielska

przy udziale Prokuratora Urszuli Komor

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2013 roku

sprawy M. W.

oskarżonego z art. 178 a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kraśniku VII Zamiejscowy Wydział Karny z/s w Opolu Lubelskim

z dnia 30 kwietnia 2013 r. sygn. akt VII K 383/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne przeciwko oskarżonemu warunkowo umarza na okres próby 2 (dwóch) lat;
2. orzeczony środek karny zakazu prowadzenia pojazdów podwyższa do lat 2 (dwóch) zaś za jego podstawę przyjmuje art. 67 § 3 k.k.;
3. za podstawę orzeczonego świadczenia pieniężnego przyjmuje art. 67 § 3 k.k.;
4. wysokość kwoty zasądzonej na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu wydatków określa na 90 (dziewięćdziesiąt) złotych;
5. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 100 (sto) złotych tytułem opłaty za obie instancje;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów zalicza okres zatrzymania prawa jazdy również od dnia 1 maja 2013 roku do dnia 19 września 2013 roku;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków.

XI Ka 732/13

UZASADNIENIE

M. W. oskarżony został o to, że w dniu 20 lutego 2013r. w T. woj. (...) kierował w stanie nietrzeźwości samochodem osobowym m-ki M. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym

tj. o czyn z art.178a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2013r. Sąd Rejonowy w Kraśniku w VII Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w Opolu Lubelskim uznał oskarżonego za winnego dokonania zarzuczonego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł; na podstawie art.42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku; na podstawie art.49 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 100 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej; na podstawie art.63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 20 lutego 2013r. do dnia 30 kwietnia 2013r.; zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 200 zł tytułem części kosztów sądowych, zwalniając go od ponoszenia kosztów w pozostałej części;

Od wyroku tego apelację wniosła obrońca oskarżonego. Zaskarżając rozstrzygnięcie w całości zarzuciła:

1) obrazę prawa materialnego tj. art.26 § 1 k.k. którego bezpodstawnie nieuwzględnienie w niniejszej sprawie miało wpływ na jego treść, a dotyczącego działania oskarżonego w stanie wyższej konieczności oraz oparcie orzeczenia na okolicznościach obciążających, a pominięcie okoliczności łagodzących postępowanie oskarżonego, a w konsekwencji brak wszechstronnego rozważenia zaistniałego zdarzenia;

2) błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, przyjętych za podstawę powyższego wyroku, a polegający na przyjęciu, że oskarżony nie działał w stanie wyższej konieczności z pominięciem okoliczności, podczas gdy prawidłowo ustalony stan faktyczny przeczy temu wnioskowi, a ponadto całkowite zlekceważenie i wybiórcze potraktowanie sytuacji materialnej i rodzinnej oskarżonego, a przede wszystkim faktu zatrudnienia oskarżonego na stanowisku ochroniarze, a tym samym zagrożenie pozbawienia rodziny oskarżonego odpowiedniego zaplecza finansowego.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę tego wyroku w części dotyczącej orzeczonej kary i zastosowanie wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania na okres 2 lat próby.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja zasługuje na uwzględnienie o ile wnosi o warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego, chociaż argumentacja sformułowana na poparcie tego żądania jest w większości oczywiście wadliwa i wewnętrznie sprzeczna.

W pierwszej kolejności należy więc podkreślić, że zarzut obrazy prawa materialnego ma rację bytu tylko wtedy, gdy skarżący nie kwestionuje poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Rzecz jednak w tym, że autorka apelacji, nie tylko zarzuty te formułuje jednocześnie, lecz nadto popada w sprzeczność w zakresie drugiego z nich, z jednej strony kwestionując prawidłowość tych ustaleń z drugiej zaś w całości je aprobując.

Zagadnieniem odrębnym jest to, że gdyby w istocie oskarżony działał w warunkach art.26 § 1 k.k. to bezprzedmiotowe byłyby rozważania o stopniu społecznej szkodliwości jego czynu, albowiem konsekwencją takiego ustalenia byłaby konieczność wydania wyroku uniewinniającego.

Sąd Okręgowy w całości podziela argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, przytoczoną na poparcie stanowiska, zgodnie z którym oskarżony nie działał w warunkach kontratypu stanu wyższej konieczności. Stąd też jej ponowne przytaczanie jest zbędne.

Pomimo tego, analiza ujawnionych okoliczności sprawy prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy czyniąc rozważania w przedmiocie społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu całkowicie pominął istotną dla tej kwestii okoliczność, a mianowicie motywację jego działania, u podstaw której leżała chęć niesienia pomocy choremu dziecku. Tymczasem fakt ten – w ocenie Sądu Odwoławczego – posiada kluczowe znaczenie przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu M. W.. Zarówno ta okoliczność jak też stosunkowo niewielka odległość, której przejechania podjął się oskarżony będąc w stanie nietrzeźwości (Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska Sądu Rejonowego jakoby odległość rzędu 8 km była znaczna), czynią uprawnionym stwierdzenie, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie jest na tyle znaczny by koniecznym było stosowanie wobec niego represji karnej w ścisłym tego słowa znaczeniu. Z kolei uprzednia niekaralność oskarżonego pozwala na sformułowanie wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej i uznanie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego.

Powyższe legło u podstaw zmiany zaskarżonego wyroku. Jej konsekwencją była również konieczność modyfikacji podstawy prawnej orzeczonych środków karnych. Co się zaś tyczy orzeczonego wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów, to stosunkowo duże stężenie alkoholu w jego organizmie czyniło celowym podwyższenie wymiaru tego środka do lat dwóch.

Z tych względów, a nadto z uwagi na niestwierdzenie nieprawidłowości podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy na podstawie art.437 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze nastąpiło na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., zaś w przedmiocie opłaty za obie instancje na podstawie art.7 i 10 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.